

РЕШЕНИЕ

№ 3457

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 81 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СВЕТЛАНА ХР. ПЕТКОВА

при участието на секретаря ПАОЛА ЦВ. РАЧОВСКА
като разгледа докладваното от СВЕТЛАНА ХР. ПЕТКОВА Гражданско дело
№ 20231110115465 по описа за 2023 година

Предявени са обективно съединени осъдителни иски с правно основание
чл.410, ал.1, т.2 КЗ, вр. чл.49 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът ЗАД "АРМЕЕЦ" твърди, че е застраховател по полица № 0306X036014
по имуществена застраховка „КАСКО“ на МПС л.а. „Волво“, модел „ХС 90“ рег. №
НН SC 88. На 23.08.2017г., в гр.София, на ул. „Асенова крепост“ е настъпило ПТП, при
което са причинени вреди на застрахованото МПС. Обстоятелството, което
предизвикало ПТП било попадане на л.а. в необезопасена и несигнализирана дупка на
пътното платно. Във връзка с образуваната при ищеца преписка по щета №
10017030126134, застрахователят е заплатил с два превода на извършилия ремонта
сервиз, както и на доставчик на авточасти, сумата в размер на общо 1585,34 лева, с
преводни нареждания от 08.08.2018г. Поддържа, че отговорен за настъпилото ПТП е
ответникът СО, предвид неизпълнение на вменените му задължения за поддържането
на пътя. Твърди, че на 24.08.2018г. е изпратена регресна покана до ответника за
възстановяване на заплатеното обезщетение в размер на 1585,34 лева, както и
ликвидационни разноски в размер на 10 лева. Поддържа, че до момента регресната
претенция не е възстановена. Ищецът моли за осъждане на ответника да заплати
сумата 1595,34 лева – заплатено застрахователно обезщетение с вкл. 10 лева
ликвидационни разноски, ведно със законната лихва върху главницата от депозирането
на исковата молба в съда – 24.03.2023г., както и сумата 490,51 лева, представляваща
обезщетение за забава върху главницата за периода от 22.03.2020г. до 22.03.2023г.
Претендират се и сторените в производството разноски.

Ответникът Столична община е получил препис от исковата молба, като е
депозирал отговор в срока по чл. 131 ГПК, в който оспорва изцяло исковите по
основание и размер. Твърди, че въз основа на изложеното в исковата молба и
представените доказателства, не се установява конкретния участък, на който според
ищеца се е намирал несигнализиран и необезопасен участък. Не се установява
включително размер на въпросната неравност. Оспорва заявения механизъм на
настъпване на процесното ПТП. Оспорва представените документи – „Уведомление –

декларация за щета по застраховка „Каско на МПС“ и Декларация на водача на застрахованото МПС по отношение на отразените в тях обстоятелства относно реализиране на твърдяното събитие свързани с време, място и начин на настъпване. Намира, че изплатеното застрахователно обезщетение е без наличие на валидно правно основание за това. Счита, че липсата на надлежно съставен документ от компетентен държавен орган, удостоверяващ настъпване на събитието, също води до плащане без правно основание от страна на ищеца в полза на застрахованото лице, респективно не е възникнало право на регресен иск срещу ответника. Прави възражение за съпричиняване от страна на водача на МПС-то, който не е съобразил поведението си на пътя с конкретната пътна обстановка, а именно не е шофирал със съобразена с условията на пътя скорост, арг. чл.20, ал.2 ЗДвП. Моли за отхвърляне на претенциите, евентуално за намаляване размера на обезщетението при съобразяване на наведените доводи за съпричиняване. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и въз основа на доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното: По иск с правно основание чл.410, ал.1, т.2, вр.чл.49 ЗЗД.

Съгласно чл. 410, ал.1, т.2 КЗ, с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, срещу възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнали вреди по чл. 49 ЗЗД.

В случая се претендира отговорност на ответника по чл. 49 ЗЗД, с оглед изложените твърдения, че вредите са настъпили в резултат на противоправното му бездействие да изпълни задължението си да поддържа пътя в необходимото състояние за безопасно преминаване по него, в качеството си на негов стопанин. По предявения иск, в тежест на ищеца е да докаже наличието на сключен договор за имуществено застраховане със собственика на увреденото имущество, в срока на застрахователното покритие на който да е настъпило събитие, което е довело до увреждането на имуществото на застрахованото при ищеца лице, вследствие виновно и противоправно поведение на лица, комуто ответникът е възложил конкретна работа, при или по повод изпълнението на която, да е настъпило твърдяното в исковата молба събитие, причиненото увреждане на имуществото на застрахованото при ищеца лице, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже твърденията си за различен механизъм на произшествието, както и възражението за поведение на водача, което е допринесло за настъпване на увреждането, евентуално положителния факт на плащане на обезщетението.

От представена по делото застрахователна полица № 0306X0316014 от 31.07.2017г. съдът приема за установено, че между ищеца ЗАД „Армеец“ АД и собственика на л.а. „Волво“, модел „XC 90“ рег. № HH SC 88 – Standart Hamburg GmbH & Co.KG, е възникнало и съществувало валидно застрахователно правоотношение по договор за имуществена застраховка на „Каско“, клауза „Пълно Каско“, обективиран в същата, действащо за времето от 15:00 часа на 31.07.2017г. до 23:59 часа на 30.07.2018г., при уговорена застрахователна премия в общ размер 5217,32 лева, платима на четири вноски. От представения препис на документа се установява, че същият е надлежно подписан от застрахованото лице и от застрахователното дружество, с което същите са обективирали съгласието си за пораждаване на

облигационна връзка между тях с описаното в договора съдържание. В подкрепа на извода за наличие на валидно застрахователно правоотношение е и извънсъдебното поведение на самия застраховател - ищец, доколкото след уведомяването му за настъпване на застрахователното събитие на 23.08.2017г. той е извършил заснемане, оглед и е изготвил опис на вредите по процесния автомобил във връзка със заведената пред него щета № 10017030126134, като е признал и изплатил застрахователно обезщетение в общ размер на 1585,34 лв. за причинените на застрахованото имущество щети.

На следващо място, видно от отбелязването в застрахователния договор от 31.07.2017г. застрахователното покритие по договора обхваща клауза „Пълно Каско“, като по делото се установи и, че същият е сключен при Общи условия, с които застрахованото лице се е запознало, приело и получило, съгласно изричното му изявление, обективизирано в подписаната от него застрахователна полица. От приетите по делото общи условия се установява, че клаузата "Пълно Каско" включва покрити рискове, в т.ч. щети, причинени от препятствие на пътното платно и нарушена цялост на пътното покритие, какъвто е и настоящият случай. Предвид това, с оглед твърдения от ищеца механизъм на настъпването на процесното ПТП - попадане в шахта на пътното платно, вследствие на което са причинени описаните в исковата молба вреди, то налице е покрит застрахователен риск по смисъла на процесния застрахователен договор и общите условия към него, настъпил в срока на застрахователното покритие.

На следващо място въпросът за обстоятелствата, при които е настъпило произшествието се изяснява от свидетелските показания на св. Л. В., водач на увредения автомобил, които съдът при преценката си по реда на чл.175 ГПК кредитира като последователни, логични, резултат от преки възприятия. При проведения разпит в откритото съдебно заседание на 24.10.2023г. свидетелят сочи, че през лятото на 2017г. е участвал в ПТП в гр. София, в кв. Редута, ул. „Асенова крепост“, с автомобил - "Волво ХС-90". Свидетелства, че попаднал в дупка, вследствие на което увредил предна дясна гума и джанта. Твърди, че дупката не била обезопасена и сигнализирана, както и че се намирала от дясно на пътното платно, до самия бордюр. Твърди, че скоростта на автомобила не повече от 20 км/ч, тъй като търсел адрес. Съдът не споделя становището на ответника за заинтересованост на свидетеля от изхода на спора, тъй като неговата застрахователна претенция вече е била удовлетворена още преди завеждане на делото и изходът от него не би могъл да има каквото и да било значение за интереса на свидетеля. В допълнение към това показанията на свидетеля намират подкрепа в приетите по делото документи по щетата, както и в изслушаното и неоспорено експертно заключение по САТЕ.

Механизмът на ПТП се потвърждава и от приетите по делото заявления за изплащане на обезщетение за вреди на МПС с отразена схема на уврежданията по автомобила, взети предвид от вещото лице по приетата САТЕ, която установява причинната връзка между този механизъм и настъпилите вреди на автомобила. Съобразно изслушаното по делото заключение на съдебната автотехническа експертиза, процесното ПТП е настъпило при движение на лек автомобил „Волво“, модел „ХС 90“ рег. № НН SC 88 в гр. София, ул. „Асенова крепост“, преминава през дупка на платното за движение.

Неоснователни са доводите на ответника за вина/съпричиняване за настъпването на ПТП от страна на водача на лекия автомобил. В доказателствена тежест въвелия възраженията ответник е да установи по реда на чл. 154, ал. 1 ГПК фактите, на които основава същите. По настоящото дело не се установява и твърдяното от ответника

нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП от страна на водача на увредения автомобил застрахован при ищцовото дружество, тъй като не се доказва управляваният от него автомобил да се е движил с превишена или несъобразена с пътните условия скорост, която да не е позволила на водача да забележи своевременно дупката върху пътното платно или да спре. Действително правилото на чл. 20, ал.2 ЗДвП задължава водачите на МПС да съобразяват скоростта си на движение, наред с други фактори и със състоянието на пътя, с оглед възможността да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Легална дефиниция на „препятствие на пътя“ е дадена в § 1, т. 19 от ДР на ППЗДвП, а именно: всяко нарушаване целостта на пътното покритие. За да е предвидимо това препятствие обаче, съответно за да се породи задължение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП, е необходимо ответникът да е изпълнил задължението си да поддържа пътя в изправно състояние като сигнализира незабавно препятствията и ги отстранява във възможно най-кратък срок, което няма данни да е било сторено. В този смисъл липсата на надлежна сигнализация за неравностите по пътя води до извод, че за водача на автомобила в конкретната ситуация изобщо не е възникнало задължение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП, неизпълнението на което да съставлява съпричиняване на вредите от негова страна. Да се приеме обратното, би означавало да се разреши на ответника да черпи права от собственото си неправомерно поведение, като се уважат противопоставените възражения за съпричиняване на вреди, настъпили именно в резултат на бездействието му при изпълнение на посочените по-горе задължения. Тук следва да се отбележи, че в дължимата грижа при управление на МПС не се включва изискване за знание за неравностите по пътя или презюмиране за наличие на такива. Необозначената и несигнализирана дупка не представлява предвидимо препятствие по смисъла на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, за да е налице задължение за водача да избира скоростта така, че да може да спре. Ето защо и съдът приема, че единствена причина за настъпилото ПТП с материални увреждания по л.а. „Ауди“, модел „Ку4 Спортбек 50ЕТрон“ рег.№ ЕА0447АА, е наличието на несигнализирана и небезопасна неравност на пътното платно.

Съдът не споделя и възражението на ответника в насока липса на съставен протокол за ПТП и доказателства за уведомяване на органите на КАТ. На основание [чл. 125а, ал. 2 ЗДвП](#) и във връзка с [чл. 294, ал. 7 КЗ](#) е издадена Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерство на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Информационния център към Гаранционния фонд /обн., ДВ, бр. 8 от 30.01.2009 г., в сила от 30.01.2009 г. /. В този подзаконов нормативен акт са регламентирани видовете документи, които се съставят за настъпило ПТП, а именно: 1/ констативен протокол за ПТП с пострадали лица; 2/ протокол за ПТП с материални щети и 3/ двустранен констативен протокол за ПТП /чл. 2, ал. 1/. Съгласно чл. 5, ал. 1 от наредбата, когато при произшествието са причинени само материални щети и между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП /приложение № 3/. Същевременно в нормата на чл. 6, т. 4 от наредбата е указано, че не се посещават от органите на МВР – "Пътна полиция" и не се съставят документи за повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС. Следователно доколкото по делото няма нито твърдения, нито данни, че след настъпването на ПТП процесният автомобил не е можел да се движи на собствен ход, то настоящият съдебен състав приема, че не е била налице някоя от хипотезите, установени в разпоредбата чл. 125 ЗДвП, при които службите за контрол на МВР задължително посещават мястото на ПТП, респективно застрахованият не е имал задължение да изисква изготвянето на документ за щетите по автомобила или да регистрира събитието пред компетентните органи.

На следващо място по делото се установява, че процесният пътен участък, представлява част от уличната мрежа на гр. София съгласно чл. 77 ЗУТ – публична общинска собственост по смисъла на 3, ал. 2 ЗОС, поради което задължен да осъществява дейностите по поддържането и ремонта на улицата е именно ответникът Столична община. Според § 1, т. 19 ППЗДвП, "Препятствие на пътя" е нарушаване целостта на пътното покритие, както и предмети, вещества или други подобни, които се намират на пътя и създават опасност за движението. В случая, установената дупка представлява препятствие по смисъла на посочената разпоредба, която е създавала опасност за движението. Според чл. 52, ал. 1 от ППЗДвП, пътен знак Г11 се поставя пред препятствие на пътя, когато водачите могат да заобиколят препятствието отляво или отляво, за да продължат движението си, какъвто в случая не се установи да е имало, а в тежест на ответника е да установи това обстоятелство с оглед доказаното съществуване на процесната дупка на собствения на ответника път. Общината като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 13 ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложил изпълнението. В случая именно бездействието на последните във връзка с поддържане на пътя, е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 30, ал. 1 ЗП и чл. 13 ЗДвП, поради което и на основание чл. 49 ЗЗД ответникът носи отговорност за причинените вреди при процесното ПТП.

С оглед гореизложеното съдът намира наличието и механизмът на ПТП за безспорно установени по делото.

Относно причинно-следствената връзка между процесното ПТП и претендираните вреди, съдът кредитира изцяло изготвеното експертно заключение по допуснатата САТЕ, като пълно, ясно и компетентно изготвено и съответстващо на останалия доказателствен материал по делото.

Според заключението на вещото лице при анализ на механизма на произшествието и съпоставка на щетите с описа на застрахователя от техническа гледна точка следва извод, че щетите по лек автомобил „Волво“, модел „XC 90“ рег. № НН SC 88 са в причинно-следствена връзка с настъпилото произшествие.

По делото се установява и размерът на причинените от ПТП вреди. Обезщетението следва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието. Съгласно така кредитираното експертно заключение по САТЕ стойността, необходима за възстановяване на лек автомобил „Волво“, модел „XC 90“ рег. № НН SC 88, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП, е 1585,37 лева. Направеното от ищеца плащане на застрахователното обезщетение е безспорен по делото факт, поради което предявеният иск за сумата от 1595,34 лева, с включени ликвидационни разноски в размер на 10,00 лева се явява изцяло основателен.

По иска по чл. 86, ал.1 ЗЗД:

Вземането за лихва има акцесорен характер и за дължимостта му следва да се установи както възникването на главния дълг, така и забава в погасяването на същия за процесния период. Съдът формира правни изводи за наличие на главен дълг.

Задължението на делинквента /на лицето, което отговаря за него/ към

застрахователя е задължение без срок за изпълнение, към което, с оглед регресния характер на вземането, не може да се приложи разпоредбата на [чл. 84, ал. 3 ЗЗД](#). Ирелевантен е и моментът на извършеното плащане, което има значение само за възникване на регресното право, но не и за поставяне на длъжника в забава /моментът на настъпване на изискуемостта не съвпада с момента на забавата/. Покана е отправена до ответника и получена от него на 28.08.2018г. /видно от представените регресна покана и отбелязан входящ номер на ответника върху нея – л.17 от делото/. Ето защо, след изтичането на предоставения седемдневен срок ответникът е изпаднал в забава. За процесния период, заявен в исковата молба от 22.03.2020г. до 22.03.2023г. размерът на мораторната лихва, определен от съда върху установения размер на главница по реда на [чл. 162 ГПК](#), възлиза на сумата от 490,51 лева. Ответникът не доказва погасяване, поради което искът следва да бъде уважен за пълния претендиран размер.

По отговорността за разноси:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени сторените от него разноси в общ размер на 593,81 лева, представляващи държавна такса, депозит за свидетел, депозит за САТЕ, както и заплатено юрисконсуктско възнаграждение, което на основание [чл. 78, ал. 8 ГПК](#) във вр. с [чл. 37 от Закона за правната помощ](#) във вр. с [чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ](#), съдът определя в размер на 100 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична Община, ЕИК: 000696327, със седалище: гр. София, ул. „Московска“ № 33, **ДА ЗАПЛАТИ** на **"ЗАД АРМЕЕЦ" АД** с ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2, на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ и чл.86, ал.1 ЗЗД, **сумата 1595,34 лева**, представляваща изплатено от ищеца застрахователно обезщетение за причинени имуществени вреди по л.а. „Волво“, модел „ХС 90“ рег. № НН SC 88, вследствие на ПТП настъпило на 23.08.2017г. в гр.София, на ул. „Асенова крепост“, по повод на което е образувана щета № 10017030126134 с включени ликвидационни разноси, ведно със законната лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба – 24.03.2023г. до окончателното изплащане на вземането, както и **сумата 490,51 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 22.03.2020г. до 22.03.2023г.

ОСЪЖДА на основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#) **Столична община**, ЕИК 000696327, с адрес в гр. София, ул. "Московска" № 33, **ДА ЗАПЛАТИ** на **"ЗАД АРМЕЕЦ" АД** с **ЕИК 121076907**, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2, **сумата 593,81 лева** – разноси в настоящото

производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____